

Naïef

Jan Hemel

Pas rond mijn vijftiende werd ik naïef. Tevoren was ik ervan overtuigd dat handel een beschaafde vorm van misdaad was: iemand overhalen geld uit te geven aan artikelen die hij niet nodig heeft, of die lang niet zo fraai zijn als voorgespiegeld. Dat veranderde toen mijn ouders een bandrecorder kochten. Op je vingers kon je natellen dat een apparaat dat gebaseerd was op zulke zwakke natuurkrachten natuurlijk nooit echt kon werken.

Mijn gelijk werd bewezen toen bij de eerste testopnames mijn stem op de band bepaald niet de diepe volle klank had behouden die wij allemaal zo goed kennen.

De klap kwam dan ook hard aan toen bleek dat deze beperking alleen optrad bij mijn stem, alle andere waren schokkend realistisch. Speelde de waarnemer een rol? Het begin van een moeizaam proces van mezelf leren kennen, en het failliet van mijn stelregel *koop is bedrogen worden*.

Omdat ik van simpele leefregels houd, ging het roer definitief om: *alles wat men beweert, klopt*, vooral als het op schrift staat.

Ik heb dan ook een geweldige kans gemist toen ik onlangs niet binnen drie dagen reageerde op een mailtje, waarmee ik de trotse eigenaar zou zijn geworden van een PlayStation 2. Zonder te betalen! Iemand had namelijk mijn e-mailadres laten meedoen in een loterij. Vermoedelijk een dankbare cursist die mij graag een Play-

Station gunde. Omdat ikzelf niet geïnteresseerd ben in spelletjes van welke aard dan ook, dacht ik onmiddellijk aan mijn zoons. Om misbruik van deze gulle actie te voorkomen werd van mij slechts een bijdrage in de portokosten verwacht. Helaas accepteerde men geen creditcard, maar alleen een buitennissige kaart die ik nooit binnen drie dagen zou kunnen bemachtigen. Jammer jongens, het blijft voorlopig bij Counterstriken, vrees ik.

Onlangs werd deze periode van blind vertrouwen abrupt beëindigd. Wij waren in Barcelona. Hier werd de volgende noviteit getoond: twee papieren Simpson-poppetjes (zijn wij fan!), dansten vrolijk op housemuziek uit een gettoblaster. Een en ander werkte, zo legde de vriendelijke verkoper in gebroken Engels uit, een poppetje omdraaiend, door de magneetstrip op de achterkant. Dat deze reageerde op het luidsprekerveld leek mij plausibel. Verder vermoedde ik de aanwezigheid van ondersteunende chips.

Hij vertrouwde ons toe dat ze de reflecties van de muur gebruikten om optimaal te swingen. Ik ben natuurlijk niet gek, dus dat leek mij onzin. Interessant vond ik vooral dat een papieren poppetje aan zo'n magneetveld voldoende had om niet om te vallen. Toen ik met onderzoekende blik rond de poppetjes begon te tasten, vond ik de woedende blikken

van de verkoper op mijn pad. Mijn uitleg, dat ik op zoek was naar een draad, deed hem geïrriteerd antwoorden dat alle benodigdheden in het zakje zaten.

Natuurlijk kochten wij een setje. Het magnetische veld van de tv op onze hotelkamer bleek te zwak of de muziksoort deugde niet: we moesten geduld hebben tot we thuis waren.

Hoewel deze innovatieve geschenken daar in dankbaarheid werden aanvaard, waren de Simpsons zelfs met een ghettoblaster en de hardste house niet uit hun coma te wekken. *If everything else fails, read the instructions*, herinnerde ik me opeens.

De titel daarvan, *The Toys For The New Generation*, sprak ons al meteen aan. Leest u even mee: *Fasten and end of threed, thighten it horizontally holding the other end to your forefinger. Then put the puped on the threed passing it through the courboard tongue. With a lightly movement of your finger, the puppet will move too. It is better to play with two persons, one to move the threed and the other to make the show. MADE IN USA.*

Weg naïviteit.

I
C
Y
T
E
E

